

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΝΟΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΗΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ



Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, με τη συμφωνία της Γιάλτας, η Ευρώπη χωρίστηκε σε δύο ζώνες επιρροής, η μία υπό τη Σοβιετική Ένωση και η άλλη υπό την Μεγάλη Βρετανία και κατόπιν τις ΗΠΑ, σηματοδοτώντας την εποχή του λεγόμενου «ψυχρού πολέμου» ανάμεσα στο δυτικό και ανατολικό μπλοκ κυριαρχίας. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας στις αρχές της δεκαετίας του '90 και το τέλος του «ψυχρού πολέμου» εγκαινίασε μια «νέα εποχή» που

χαρακτηρίστηκε από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και μια σειρά στρατιωτικών επεμβάσεων («ανθρωπιστικών», «αντιτρομοκρατικών», «για την υπεράσπιση της δημοκρατίας») σύμφωνα με τις επιδιώξεις, τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας. Ταυτόχρονα, το NATO άρχισε να επεκτείνεται προς τα ανατολικά με τη σταδιακή ένταξη των περισσότερων πρώην κρατών-δορυφόρων της πάλαι ποτέ Σοβιετικής Ένωσης και την εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων στο έδαφός τους. Η ρωσική ομοσπονδία, 2η στρατιωτική υπερδύναμη στον πλανήτη, επιδίωξε την οικονομική ανάκαμψή της και την ενσωμάτωση εκείνων των εδαφών και πληθυσμών που αφορούσαν σε μια εθνοποιοτική διαδικασία συνένωσης των «ρωσόφωνων», με εισβολές και προσαρτήσεις σε Τσετσενία, Γεωργία, Αρμενία, Ουκρανία.

Σχετικά με την περίπτωση της Ουκρανίας, από το 2014 μάλιστα ένας πόλεμος χαμηλής έντασης, μετά την εκδήλωση του κινήματος Euromaidan, που αρχικά είχε ένα μεταρρυθμιστικό φιλοδυτικό χαρακτήρα, ενάντια στη φιλορωσική κυβέρνηση Γιανουκόβιτς, το οποίο όμως μέσα σε μικρό διάστημα ελέγχθηκε από φασιστικές δυνάμεις. Ακολούθησαν συγκρούσεις στις ανατολικές (και διαφιλονικούμενες μέχρι σήμερα) επαρχίες, ανάμεσα σε ουκρανούς εθνικιστές και ρωσόφωνους αυτονομιστές, ενώ το ρωσικό κράτος απέσπασε την -γεωστρατηγικής σημασίας για το πολεμικό του ναυτικό- περιοχή της Κριμαίας και την προσάρτησε στη ρωσική ομοσπονδία.

Το δυτικό μπλοκ κυριαρχίας επεδίωξε σταθερά την ένταξη του ουκρανικού κράτους στην ΕΕ και το NATO. Οι ναζιστικές παραστρατιωτικές ουκρανικές μονάδες συνέχισαν τη δράση τους για λογαριασμό του καθεστώτος και κάποια στιγμή εντάχθηκαν οργανικά στον ουκρανικό στρατό. Ενώ η συστηματική καλλιέργεια του εθνικισμού από τις αντίπαλες πλευρές έστρωσε το έδαφος για τον μετασχηματισμό του ενδοκυριαρχικού ανταγωνισμού σε πολεμική σύγκρουση.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΟΥΡΚΙΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

Η εισβολή του ρωσικού στρατού από τις 24 Φλεβάρη έφερε ξανά στο προσκήνιο όλες τις συνέπειες της φρίκης του πολέμου: χιλιάδες νεκροί, βομβαρδισμοί και ισοπέδωση πόλεων, εκτοπισμός ολόκληρων πληθυσμών, ήδη 4 εκατομμύρια πρόσφυγες σε γειτονικές χώρες. Η Ρωσία με την κίνησή της αυτή αντέκρουσε έμπρακτα την επεκτατική πολιτική της νατοϊκής πολεμικής συμμαχίας για την υποστήριξη των δικών της γεωστρατηγικών συμφερόντων. Με τον τρόπο αυτό επανέρχεται μια νέα εποχή «ψυχρού πολέμου» και μαζί μια «ισορροπία τρόμου» ανάμεσα σε ανταγωνιζόμενα ηγεμονικά μπλοκ, αναβιώνοντας την πιθανότητα μιας νέας παγκόσμιας σύρραξης και την απειλή χρήσης χημικών, βιολογικών ή πυρηνικών όπλων.



Μέσα σε αυτή τη συνθήκη το ελληνικό κράτος επέλεξε την εμπλοκή του στην πολεμική σύρραξη μέσω της αποστολής όπλων στο ουκρανικό καθεστώς, πιστοποιώντας επιθετικά τη σύνταξη του με το δυτικό μπλοκ κυριαρχίας, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι οι νατοϊκές βάσεις στον ελλαδικό χώρο έχουν χρησιμοποιηθεί σε προηγούμενες πολεμικές επιχειρήσεις, στο Ιράκ, την πρώην Γιουγκοσλαβία, τη Συρία κ.α. Αυτή η στάση του «πρόθυμου» συμμάχου δεν είναι προϊόν κάποιας υποτέλειας αλλά της στρατηγικής επιλογής του ελληνικού κράτους, την οποία υπηρετούν χωρίς παρεκκλίσεις όλες οι κυβερνήσεις: να μετατραπεί σε γεωστρατηγικό βραχίονα και προκεχωρημένη βάση της νατοϊκής πολεμικής μηχανής, για την ισχυροποίηση της θέσης του στο διεθνή ανταγωνισμό και την προώθηση των συμφερόντων του στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Γι' αυτό και καταλαμβάνει σταθερά μια από τις πρώτες θέσεις κατάταξης διεθνώς στην ξέφρενη κούρσα εξοπλισμών, πάντα στο όνομα του «αιώνιου» εξ' ανατολάς εχθρού.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άλλος ένας κρίκος στην αλυσίδα των διαδοχικών και αλλητροφοδοτούμενων συστημικών «κρίσεων», τις οποίες γεννά το ίδιο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και στη συνέχεια τις διαχειρίζεται προς όφελός του με την επιβολή ενός καθεστώτος διαρκούς έκτακτης ανάγκης, στο πλαίσιο διαδοχικών καταστάσεων συναγερμού.

Οι διαρκείς εκκλήσεις και εκβιασμοί για κρατική συστράτευση των κοινωνιών και υπακοή στις διαταγές, συνιστούν αγωγή στον μιλιταρισμό και πολεμική προετοιμασία. Από το συστηματικά διαφημιζόμενο ιδεολόγημα της «ασφάλειας», τις «ασύμμετρες τρομοκρατικές απειλές» των προηγούμενων ετών, τη σταθερή παρουσίαση των μετανασ(ρι)ών ως «εισβολέων» και «ανεπιθύμητων» ή των ενδεχόμενων «θερμών επεισοδίων» με το τουρκικό κράτος, μέχρι τη συνθήκη της υγειονομικής τρομοεκστρατείας της τελευταίας διετίας απέναντι σε έναν «άορατο εχθρό». Μια συνθήκη όπου καθημερινά βομβαρδιζόμαστε από «ειδικούς», κρατικούς αξιωματούχους και ΜΜΕ με πολεμική ορολογία, διαγγέλματα, διασπορά του φόβου, «έκτακτα μέτρα» απαγορεύσεων και μια λογιστική θανάτου, με διαγράμματα, καμπύλες και ανθρώπινες ζωές που εμφανίζονται ως νούμερα νεκρών ή «κρουσμάτων».

Πιο εστιασμένα στις περιοχές μας, δεν πρέπει να ξεχνάμε την πρόσφατη δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη από 38 σφαίρες μπάτσων στο Πέραμα, το εργατικό «ατύχημα»-εργοδοτική δολοφονία του Δημήτρη Δαγκλή από γερανογέφυρα στα ΣΕΜΠΟ της COSCO, όπως και τη δολοφονία της μικρής Όλγας στους Μύλους Σαραντόπουλου/Αλατίνη στο Κερατσίνι από συρόμενη πόρτα λόγω της αδιαφορίας της επιχείρησης και των εργαζομένων. Αυτό που βιώνουμε είναι μια εντεινόμενη ασφυξία και ανέχεια στην καθημερινή ζωή. Φτώχεια όχι μόνο υλική αλλά εξίσου διανοητική και συναισθηματική.

Όσο για την ενεργειακή, οικονομική-πληθωριστική και επισιτιστική «κρίση», τις οποίες επιχειρούν τα κρατικά επιτελεία να εμφανίσουν ως αποτέλεσμα του πολέμου, είναι σαφές πως έχουν ξεκινήσει από τον Σεπτέμβριο του 2021 με τις ανατιμήσεις όχι μόνο στην ενέργεια αλλά σε όλα τα βασικά είδη διαβίωσης. Και δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της αύξησης στις τιμές ενέργειας αλλά εξίσου του πληθωρισμού που είχαν προβλέψει τα ίδια τα δυτικά κράτη όταν έκοβαν χρήμα και έφτιαχναν φούσκες χρέους για την επιδότηση των επιχειρήσεων την τελευταία διετία των lockdown, όπως και της αύξησης του κέρδους που επιδιώκουν όλες οι μερίδες του κεφαλαίου (ενεργειακό, βιομηχανικό, εφοπλιστικό, εμπορικό, μεταφορές, εφοδιαστική αλυσίδα, logistics). Ο πόλεμος στην Ουκρανία εισάγει νέες παραμέτρους και επιταχύνει διαδικασίες που είχαν ξεκινήσει πριν τη ρωσική εισβολή.

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν αφήνει μόνο ερειπωμένες πόλεις αλλά και ανθρώπινα ερείπια, χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια εκτοπισμένων, ενώ κάποιες πόλεις είναι πιθανό να μην κατοικηθούν ποτέ ξανά, με επιλογή των πολιτικών και στρατιωτικών διευθυντηρίων. Γιατί δεν είναι μόνο οι ενεργειακές πηγές και οι αγωγοί, τα ορυχεία και τα πολύτιμα μέταλλα, τα λιπάσματα και οι σιτοβολώνες. Τον όποιο συμβιβασμό, την όποια εκχειρίδα, την όποια κατάπαυση του πυρός, αναμένεται να ακολουθήσουν η αποτροπή επιστροφής μεγάλου μέρους των εκτοπισμένων, οι μετακινήσεις και οι ανταλλαγές πληθυσμών, η επιδίωξη εθνικής ομογενοποίησης των κατοίκων σε φιλορώσους και φιλοδυτικούς στις εκατέρωθεν περιοχές επιρροής, ενσωμάτωσης ή κατοχής, υπό την «προστασία» ανταγωνιζόμενων κρατών και διακρατικών συνασπισμών. Κι όλα αυτά, την ίδια στιγμή που τα επιτελεία εργάζονται πυρετωδώς πάνω από τον παγκόσμιο χάρτη, σχεδιάζοντας και επαναχαράζοντας τη «νέα παγκόσμια αρχιτεκτονική ασφάλειας». Για την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων και των σχεδιασμών τους, πάντα εναντίον των υποτελών κοινωνικών ομάδων και τάξεων όπου γης.

Απέναντι στην καταχνιά που απλώνει η εξουσία το στοιχειώδες που μπορούμε να κάνουμε είναι να διατρανώσουμε την αλληλεγγύη μας με όσους και όσες βιώνουν τη φρίκη του πολέμου, με τις ανυπότακτες και τους λιποτάκτες κάθε κράτους-έθνους-στρατού είτε στον πόλεμο είτε στην «ειρήνη» τους, με όσους και όσες αγωνίζονται ενάντια στο σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης, ιεραρχίας, διακρίσεων και θανάτου. Να αντιταχθούμε σε κάθε επίπλαστο διαχωρισμό εθνικό/φυλετικό/θρησκευτικό/έμφυλο. Να κάνουμε σαφές ότι δεν είμαστε γρανάζια της καπιταλιστικής μηχανής, δεν είμαστε πιόνια στις διαταγές των κρατών, δεν είμαστε αναλώσιμοι/ες ούτε περισσευούμενοι πληθυσμοί στη λογιστική των εξουσιών, δεν είμαστε κρέας για τα κανόνια τους. Γιατί ο μόνος πόλεμος στον οποίο αξίζει να συμμετάσχουμε είναι ο κοινωνικός, αυτός που θα καταργήσει όλους τους πολέμους μαζί με το κρατικό/καπιταλιστικό/πατριαρχικό σύστημα που τους γεννά και τους εξαπλώνει.



ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΡΑΤΩΝ-ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ανυπότακτοι/ες από τις περιοχές του Πειραιά